

Na mi van?

■ SZEMERÉDY VIRÁG (1969–2001) ■

Tamás Gábor felvétele

Szemerédy Virág elment, és nem jön vissza soha többé.

Ez nagyon fáj, ezt nagyon nehéz elfogadni.

Nagyon nehéz elfogadni, hogy soha többé nem fog már bebicegni az öltözőbe előadás előtt, és nem fog már köszönni nekünk: – Sziasztok! Na mi van?

A fél életét kórházban töltötte. Ő aztán tudta, mi a szenvedés, mégsem találkoztam nálaál átütőbb humorú és energikusabb színésznővel. (Aki látta őt színpadon, tudja, hogy miről beszéltek.)

A színház volt az élete – mennyire átérzhetjük ennek a közhelynek a mélységét, ha Szemerédy Virág harminckét évére gondolunk!

Ahány vers- és prózamondó versenyen az általános és a középiskolákban elindult, mind megnyerte. Az Újvidéki Színművészeti Főiskola magyar tagozatán tizenhárom hely várta a felvételizőket. A vizsgabizottság azonban csak tíz jelentkezőt talált alkalmasnak. Szemerédy Virágot nem. A budapesti Színművészeti Főiskola is elutasította. (Aki látta őt színpadon, az biztosan nem érti, hogy miről beszéltek.)

1992-ben az R. S. 9. Stúdiószínházhoz szerződött, ahol a Lábán Katalin és Dobay Dezső által rendezett előadások egyik meghatározó egyéniségévé vált. Dolgozott a Merlin Színházban Jeles Andrással és Koleszár Bazil Péterrel. A Szkénében Tamási Zoltánnal. Később Regős Jánost és engem örvendeztetett meg munkájával.

Büszke és öntudatos nő volt. Nem szerettem, ha betegségről kérdezték, idegesítette, ha sajnálták, azokat pedig, akik gúnygöngni próbáltak vele, hülyének nézte.

Büszke és öntudatos volt a játéka is. Sohasem „egy az egyben” hajtotta végre az instrukciókat, még akkor sem, ha erre nyomatékosan kértem. Nem azért, mert nem akarta, hanem azért, mert nem ment át a személyisége szűrőjén. Ez a bizonyos szűrő tette minden alakítását vérbővé, jó értelemben kitétté, ugyanakkor mélyen emberivé. (Aki nem látta őt színpadon, már sohasem fogja megtudni, hogy miről beszéltek.)

Mi újság, Virágocská? Hogy vagy? – kérdeztük tőle számtalanszor a betegágyán. – Most már jobban – válaszolta. – Még egy pár napig bent kell maradnom a kórházban, de az előadásra már biztosan jól leszek.

Így is történt mindannyiszor.

Október 27-én azonban minden megváltozott.

Szemerédy Virág elment, és nem jön vissza soha többé.

Nem én voltam a legjobb barátja, és nem én álltam hozzá a legközelebb. Sokkal inkább elmondhatják ezt magukról azok, akik gyermekkorra óta ismerték Szabadkáról, vagy akik az utóbbi években együtt laktak vele Budapesten, és segítettek neki a mindennapokban.

Óriási veszteség ért bennünket.

A magyar színházi életet.

A közönséget.

A legnagyobb, mások számára felfoghatatlan veszteség azonban a családját érte. Mit mondhatok vigasztalásul édesanyjának, Teréz néninek, édesapjának, Gábor bácsinak és húgának, Enikőnek?

Hinnünk kell Istenben, máskülönben elviselhetetlen marad ez a kegyetlen mondat, mely újból és újból égetve hasít belénk:

Szemerédy Virág elment, és nem jön vissza soha többé.

PINTÉR BÉLA

Summary

The issue opens with a compilation of several contributions all concerned with the so-called “new brutality”, a tendency perceived in the work of some highly interesting young directors. Thus, Balázs Perényi reviews Róbert Alföldi’s production of *Macbeth* (Budapest Chamber Theatre), while István Sándor L. and Vera Kerchy describe Árpád Schilling’s *W – Workmen’s Circus*, a free adaptation of Georg Büchner’s *Woyzeck*. Finally, in his review on the dance and movement theatre events of the Budapest Autumn Festival, Tamás Halász too includes a passage devoted to this last production.

The structural transformation of some Budapest theatres into so-called public utility companies is now the order of the day. László Bóka B. put together conversations with some competent individuals who offer personal and sometimes conflicting views on the question.

Péter Halász, an outstanding figure of the Hungarian theatre avantgarde, opened his and András Jeles’s new venue, the City Theatre, with a production called *The Fly*. A group of young critics, gathered around the Ark Theatre, review the rather controversial venture.

Critics of the month are Tamás Koltai, István Nánay, Judit Szántó, Balázs Urbán and Csaba Kutszegi; they review Géza Bereményi’s *Shakespeare’s Queen* (Zalaegerszeg), Imre Madách’s *The Tragedy of Man* (the Hungarian section of the Marosvásárhely/Tirgu Mures theatre), Gyula Háy’s *God, Emperor, Peasant* (Szolnok), Shakespeare’s *Romeo and Juliet* (Hungarian State Theatre of Kolozsvár/Cluj-Napoca) and finally *King Wert*, a solo dance performance by choreographer Ferenc Fehér (Artus Studio).

We also publish an account by Judit Csáki on the Sarajevo International Theatre Festival.

An obituary by Béla Pintér closes the issue; it is devoted to actress Virág Szemerédy, deceased at the age of 32, a remarkable personality of the fringe movement.

Playtext of the month is *The Bitch*, a new work by Csaba Kiss.

ELŐFIZETŐI FELHÍVÁS

Január elsejétől egy évre 3000 forintért fizethető elő a SZÍNHÁZ.

Ezért olvasóink tizenkét számot, valamint egy különszámot kapnak, vagyis körülbelül tíz szám árért tizenhárom számhoz jutnak hozzá.

Előfizetés bármely hirdaplakézesítő hivatalnál és a Levél- és Hírlapüzletági Igazgatóságnál (LHI) 1900 Bp., Orczy tér 1. közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással az LHI 11991102-02102799-00000000 pénzforgalmi jelzőszáma, illetve a SZÍNHÁZ szerkesztőségében (1126 Budapest, Németvölgyi út 6. III. 2., tel.: 214-3770) személyesen, valamint telefonon vagy átutalással (10402166-21624669-00000000)